

necháno a ponecháno tím řešením této otázky podle předpisů zákonných. Pohnutka a účel přivolení nebyl tudíž výslovně položen za výminku a nemá tedy projev takový právního účinku, ježto jde tu o úplatnou smlouvu (§ 901 obč. zák.). Ježto výše zažalovaného nároku ani nebyla spornou, bylo žalobě vyhověno.

Čís. 15458.

K účinnosti výpovědi služebního poměru zaměstnavatelem stačí, že byla dodána osobě, která byla podle předpisu poštovního řádu oprávněna ji za zaměstnance přijmouti; zaměstnavatel může zaslati výpovědní dopis na poslední jemu známou adresu zaměstnancovu.

(Rozh. ze dne 2. října 1936, Rv I 2011/36.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované jako obchodní cestující s ujednanou šestinedělní výpovědní lhůtou ke konci měsíce. V žalobě přednesl, že dopisem z 18. září 1935 dostal výpověď k 31. říjnu 1935. Dopis došel do jeho bytu 19. září 1935 a byl přijat jeho manželkou. Poněvadž žalobce byl na obchodní cestě, dostal je až po návratu 20. září 1935, tedy opožděně. Domáhá se proto na žalované mimo jiné též náhrady platu za řádně danou výpovědní lhůtu. Nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Ani podle zásad akceptační teorie není třeba k účinnosti výpovědi, by vypovídáný nabyt o ní vědomosti, stačí, že ho došla včas, a nesejde na tom, kdy seznal obsah výpovědního dopisu. Nebezpečí opožděného dojití nese ovšem vypovídající, avšak v souzené věci nebyla dána výpověď opožděně, ježto žalobci byla dána dopisem ze dne 18. září 1935 a došla na jeho řádnou adresu do jeho trvalého bytu v P. dne 19. září 1935, takže mezi tímto dnem a ukončením lhůty šestitýdenní (t. j. 31. října 1935) byla zachována celá smluvená lhůta šesti týdnů (§ 902 obč. zák.). Zákon neustanovuje, že písemná výpověď musí býti doručena zaměstnanci přímo do vlastních rukou, stačí, že byla dodána osobě, která ji za něho podle předpisu poštovního řádu mohla přijati (srov. č. 14250 Sb. n. s. a 2022 Sb. m. spr.). V souzené věci byl výpovědní dopis doručen manželce žalobcově dne 19. září 1935, tedy včas; nebylo prokázáno, že jmenovaná podle předpisů poštovního řádu nebyla oprávněna jej přijmouti. Neprávem vytýká žalobce, že dopis neměl mu býti zaslán do jeho bytu v P., ježto žalovaná věděla, že je na cestách a že ho tedy dopis nemůže dojíti v P. Vždyť žalovaná nevěděla, kde žalobce dne 19. září 1935 bude, ježto posledně hlásil firmě dne 11. září 1935, že mu korespondence může býti zasilána do 16. září 1935 do M. a ač

měl od žalované dopisní papír s předtiskem, kam cestuje a kde ho v kterém hotelu zastihne korespondence, a až podle smlouvy měl z cesty denně referovati a uvést místo pobytu, již neuváděl, kam mu mají býti dopisy zaslány. Opominul-li žalobce svoji dočasnou adresu oznámiti žalované firmě, šlo to na jeho vrub, zaměstnavatelka nemohla tímto opominutím býti připravena o právo výpovědi a byla oprávněna výpovědní dopis žalobci zaslati do místa jeho řádného pobytu na známou jí adresu.

Čís. 15459.

K výkladu § 69 zák. ze dne 16. června 1894 čís. 63/ z. z. pro Moravu.

Není třeba, aby schody v obytných domech byly opatřeny žerděmi na obou stranách.

(Rozh. ze dne 2. října 1936, R II 340/36.)

Žalobkyně se na žalované domáhá náhrady škody tvrdíc, že se zranila pádem na schodišti v domě žalované a že se tak stalo proto, že schodiště nebylo opatřeno na straně zdi žerdí, jak prý to předpisuje § 69 mor. stav. řádu. Prv ý s o u d zamítl žalobu. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

N e j v y š š í s o u d zrušiv usnesení odvolacího soudu uložil to-muto, by o odvolání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Pro město, kde se nehoda stala, platí, hledíc k vypravení schodů v obytných domech, ustanovení třetího odstavce § 69 zákona ze dne 16. června 1894 čís. 63 z. z. mor., podle něhož »mějtež« hlavní schody v budovách dvoupatrových aspoň 1'10 m, v budovách několikapatrových aspoň 1'30 m světlosti a buďtež žerděmi k přidržování, kromě toho pak buďtež na všech volných místech opatřeny zábradlím, které jest z ohnivzdorného materiálu zděláno a má výšku jednoho metru měřenou od hrany stupně v pravém úhlu k povrchu zábradlí. Toto ustanovení nebylo změněno ani zákonem ze dne 16. června 1914 čís. 39 z. z., ani zákonem ze dne 23. května 1919 čís. 277 Sb. z. a n. Z tohoto doslovu zákona, zvláště pak z výrazů »žerdě«, »kromě toho« a »zábradlí« nelze dovzovati, jak se mylně odvolací soud snaží, že by žerdě k přidržování musily býti v každém případě upevněny na obou stranách schodiště. V souzeném případě nebylo žalobkyni nic tvrzeno, že výstavba schodů jest takového rázu, jenž by vyžadoval upevnění ochranných žerdí po obou stranách schodiště. Je-li zábradlí na volném konci schodů opatřeno dřevěným madlem k přidržování, nelze schvalovati názor odvolacího soudu, podle něhož prý žalovaná ručí podle § 1311 obč. zák. za škodu žalobkyni způsobenou proto, že neopatřila schodiště v domě svrchu uvedeném žerděmi po jeho obou stranách. Za tohoto stavu věci